

РЕШЕНИЕ

№ 1201

гр. София, 28.02.2014 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

**АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 19
състав,** в публично заседание на 07.02.2014 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Доброслав Руков

при участието на секретаря Ана Илиева, като разгледа дело номер **9844** по описа за **2011** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 96, ал. 3, във връзка § 46 на ПЗР на Закона за местните данъци и такси /ЗМДТ/, във връзка с чл. 145 и следващите от АПК.

Делото е образувано по жалба на С. Ф. К., със съдебен адрес: [населено място], [улица] срещу Акт за установяване на публично общинско вземане от местна такса за битови отпадъци рег. индекс РД-22-61/08.09.2011 г. издаден от Кмета на Столична Община.

В жалбата, от съда се иска да отмени на посочения акт, като незаконосъобразен. Твърди се, че той е издаден в нарушение на разпоредбата на чл. 71, т. 1, т. 2 и т. 3 от ЗМДТ, защото в района, в който се намира имота Столична Община не предоставя услуги за почистване на териториите за обществено ползване и обезвреждане на битовите отпадъци и поддържането на депа за битови отпадъци. Инвокирани се доводи, че данъчната оценка на имота не е изчислена в съответствие с чл. 20 от ЗМДТ и приложение № 2 към закона. Жалбоподателят твърди, че е поискал издаването на акт, от който да е видно, какви за задълженията му за такса битови отпадъци за притежавания от него имот за периода 1997 г.-2004 г. Процесният акт е издаден само за периода 2005 г. – 2010 г., като му е отказано издаването на такъв за останалите периоди. С акта са начислени лихви, което е в противоречие с чл. 111, б. „В” от ЗЗД. По време на проведените по делото открити съдебни заседания, оспорващият се явява лично и поддържа жалбата.

Ответникът по жалбата – Кмета на Столична Община не се явява, не се представлява и не взема становище по жалбата.

Административен Съд С. - град, I отделение, 19 състав, след като взе предвид и обсъди по отделно и в съвкупност наведените от страните доводи и събраните доказателства, намира за установено, от фактическа страна следното:

Между страните не се спори, че С. К. е собственик на S от недвижим имот, находящ се в [населено място], [улица], ап. 31.

На основание чл. 14, ал. 1 от ЗМДТ оспорващият е декларирал с декларация вх. № 2218-275/13.02.1998 г. придобиването на имота, като за същия е открита партия № 5712276303002.

Въз основа на описаните в декларацията данни е определена данъчната оценка на имота, според коефициентите, посочени в приложение № 2 от ЗМДТ. Взети са предвид вида на имота, местонахождението му, площта, конструкцията и овехтяването и е отчетено, че той не е основно жилище за К..

С молба от 29.10.2010 г. до Директора на Дирекция „ПАМДТ” при Столична община /вх. № 94-9/, оспорващият е поискал преизчисляване на определената за имота данъчна оценка и коригиране на надплатените суми, които да бъдат приспаднати от бъдещи вземания.

Със заповед № РД-09-3368/13.12.2010 г. Кметът на Столична Община е разпоредил проверка във връзка с подадената от К. молба.

Резултатите от проверката са обективирани в доклад, изготвен от длъжностни лица при отдел „МДТ – О. Купел” при Дирекция „ПАМДТ” при Столична община доклад № 3/31.01.2010 г.

Към доклада са приложени решенията на Столичния Общински Съвет /СОС/, е одобрил план-сметка за дейностите по събиране, извозване, обезвреждане в депа и/или други съоръжения на битови отпадъци и за поддържане на чистотата на териториите за обществено ползване и е определил размера на таксата за битови отпадъци за периода 2005 г. - 2010 г., както и заповедите на Кмета на Столична Община за определяне на границите на територията на район „О. купел”, в които се извършва организирано сметосъбиране и сметоизвозване.

Вземайки предвид данните в доклада, Кметът на Столична Община е издал оспорения акт.

Със заповед № РД-09-3917/21.10.2008 г. Кметът на Столична Община е определил служителите, които да изпълняват задължения на органи по приходите при установяване, обезпечаване, събиране и контрол на местните такси.

По делото бяха събрани доказателства, касаещи спорното обстоятелство дали имотът попада в границите на курортната зона „О. купел”.

Ответникът представи доказателства за извършвани през процесния период мероприятия по поддържането на чистотата на териториите за обществено ползване в район „О. купел” при Столична Община.

По искане на жалбоподателя е допуснато изслушване на съдебно-счетоводна и съдебно-техническа експертизи, чиито писмени заключения са приобщени към доказателствения материал, събран по време на производството.

Административен Съд С. - град, I отделение, 19 състав, след като обсъди доводите на страните и прецени събраните по делото доказателства, приема от правна страна следното:

По допустимостта на жалбата: Оспореният акт е съобщен на К. на 03.10.2011 г. Жалбата до АССГ е подадена чрез административния орган на 13.10.2011 г. /вх. № 94-С-432/, т.е. в 14-дневния преклузивен срок по чл. 149, ал. 1 от АПК. По силата на §

46 от ПЗР на ЗМДТ, за започналите и неприключили към 31 декември 2010 г. включително производства по установяване, обезпечаване и събиране на местните такси, както и по обжалване на свързаните с тях актове, се прилага досегашният ред. Във връзка си изложеното съдът намира, че е сезиран от надлежна страна – участник в производството по издаване на индивидуалния административен акт, който подлежи на оспорване, поради което жалбата е процесуално допустима и като такава следва да бъде разгледана.

Разгледана по същество, жалбата е частично основателна.

Съгласно чл. 62 от ЗМДТ, таксата за битови отпадъци се заплаща за услугите по събирането, извозването и обезвреждането в депа или други съоръжения на битовите отпадъци, както и за поддържането на чистотата на териториите за обществено ползване в населените места, а размерът ѝ се определя по реда на чл. 66 за всяка услуга поотделно - сметосъбиране и сметоизвозване; обезвреждане на битовите отпадъци в депа или други съоръжения; чистота на териториите за обществено ползване. Според чл. 63 от същия закон, за имоти, намиращи се извън районите, в които общината е организираща събиране и извозване на битови отпадъци, се събира такса за ползване на депо за битови отпадъци и/или за поддържането на чистотата на териториите за обществено ползване.

Съгласно разпоредбата на чл. 18, ал. 1 и ал. 4 от Наредбата за определяне и администриране на местни такси и цени на услуги, предоставяни от Столична Община, наричана за краткост по-надолу само Наредбата такса за битови отпадъци се заплаща за услугите по събиране, извозване и обезвреждане в депа или други съоръжения на битовите отпадъци, както и за поддържане на чистотата на териториите за обществено ползване. Таксата се заплаща от собственика на имота, а при учредено вещно право на ползване - от ползвателя. По силата на чл. 27 от Наредбата таксата за битови отпадъци за имоти на граждани и жилищни имоти на предприятия се определя пропорционално в промили на база данъчната оценка на имотите. Не се събира такса за услугата по сметосъбиране и сметоизвозване за имоти на граждани и предприятия, които няма да се ползват през цялата година и лицата по чл. 18, ал. 4, ал. 6 и ал. 7, са подали декларация по образец за това обстоятелство в отделите "Местни данъци и такси" на Дирекция "Приходи и администриране на местни данъци и такси" по местонахождение на имота.

В разглеждания казус е безспорно, че К. е собственик на процесния имот. Той попада в територия, в която се извършва организирано сметосъбиране и сметоизвозване и за същия не е подавана декларация по посочения по-горе в Наредбата ред, поради следва да се приеме, че за него се дължи такса за битови отпадъци.

Спорът в случая се концентрира около две обстоятелства: 1. Правилно ли е определен размера на данъчната оценка и 2. Извършвана ли е услугата „поддържане на чистотата на териториите за обществено ползване” в района, в който се намира имота.

За да постанови оспорения акт, Кметът на Столична Община е взел предвид определената данъчна оценка, на база на подадената от К. декларация по чл. 14 от ЗМДТ. На л. 2 от същия е посочено, че съгласно чл. 6, ал. 3 от Приложение № 2 от ЗМДТ, коефициентът за местоположение на имота е увеличен с 20 на сто, защото той попада в границата на курорт с местно значение.

За да се изясни, дали направеният от административният орган извод е верен е необходимо да се обсъдят събраните по време на проведеното съдебно производство

доказателства.

Видно от писмо № 07-00-9 от 29.03.2011 г. на Главния секретар на министерството на здравеопазването /л. 252/, със Заповед № РД-09-532 относно утвърждаване охранителни зони на балнеолечебния курорт О. купел - [населено място], са определени границите на охранителни зони „А” и „Б” на курорта. По силата на чл. 24 от Наредба № 14 от 3.08.1987 г. за курортните ресурси, курортните местности и курортите, за опазването на курортните ресурси, с изключение на минералните води, курортните местности и курортите се установяват до 3 охранителни зони: 1. охранителната зона "А" със строг охранителен режим обхващаща при биоклиматичните ресурси, курортните местности и курортите - площите, предвидени за курортно строителство, парковете, горите, зелените и водните площи за нуждите на курорта и прилежащите им зони в граници, осигуряващи условия за спокойна среда, правилно изграждане, използване и опазване 2. охранителната зона "Б" с ограничителен режим обхващаща при биоклиматичните ресурси, морските плажове, морската вода, курортните местности и курортите границите, околното земно-водно-въздушно пространство, от което при конкретните климатични, теренни, урбанистични и други условия и водни течения може да се окаже неблагоприятно влияние върху курортните ресурси и природната среда в охранителната зона "А". Тълкуването на визираните норми налага извода, че границите на курортите съвпадат с границите на охранителна зона „А”.

В т. 62 от приложението към чл. 3, ал. 2 от Закона за устройство и застрояване на Столична община, е посочено, че на територията на Столичната община охранителни зони „А” са балнеокурортите Б. и О. купел. Устройството и застрояването там се осъществяват при спазване на изискванията на ЗВ, ЗЗ и Наредба № 14 на МЗ. Границите им са очертани с розов контур върху Общия устройствен план на СО.

Видно от заключението на допуснатата СТЕ, което съдът кредитира като мотивирано, компетентно и съответстващо на събраните доказателства, вещото лице е посочило местонахождението на имота на жалбоподателя върху изпратения от ответника графичен материал /л. 247/, където с розов контур са очертани границите на курорта „О. купел”. Безспорно е, че имотът попада извън тези граници, защото заповедта, с която са определени границите на охранителна зона „А” е действала към процесния период, назависимо, че законът е в сила от 28.01.2007 г. В тази връзка определянето на данъчната му оценка, при завишаване на коефициента за местонахождение с 20 на сто е незаконосъобразно.

За да се определи правилно дължимата от жалбоподателя ТБО за периода 2005 г. – 2010 г. следва да се вземе предвид заключението на допуснатата втора СИЕ. Първото заключение не следва да бъде обсъждано, защото вещото лице не е взело предвид местонахождението на имота.

Експертът е анализирал коректно наличните документи, като Решенията на СОС, заповедите на Кмета на Столична Община за определяне на границитена територията на район „О. купел”, в които се извършва организирано сметосъбиране и сметоизвозване и е взел предвид компонентите, образуващи данъчната оценка на имота. На тази база е изградил последователни, компетентни и вътрешно непротиворечиви изводи. Отговорено е изчерпателно на поставените въпроси, поради което заключението следва да бъде кредитирано като мотивирано, логично и съответстващо на събраните доказателства.

Вземайки предвид таблица 2 от заключението съдът намира, че публичното вземане

за ТБО на С. К., касаещо притежавания от него недвижим имот, за периода 2005 г. – 2010 г. следва да бъде определено като за находящ се в некурортна зона и то да е в размер на 345,14 лева, вместо определените с акта 432,52 лева, ведно със съответните лихви. По време на проведеното по делото открито заседание, вещото лице направи уточнение, че данъчната оценка не определена правилно, тъй като органът не приложил правилно коефициента на овехтяване на имота през годините.

Оплакването на жалбоподателя за незаконосъобразност на определените лихви е неоснователно, защото по силата на чл. 175 от ДОПК, за неплатените в законоустановените срокове публични задължения се дължи лихва в размер, определен в съответния закон.

В случая не изтекла и определената ДОПК давност. Същата е спряла, със започване на производството по установяване на публичното вземане и е прекъсната с издаването на акта за установяване на вземането. От този момент започва да тече нова давност.

От представените от ответника доказателства се установява категорично, че през периода 2005 г. - 2010 г. Столична Община е извършвала на територията на Район „О. купел” дейности по поддържане на чистотата на териториите за обществено ползване. От договора за концесия № РД-56-1106/19.06.1998 г. и от приетите писмени доказателства се установява безспорно извършването на такава дейност от концесионера [фирма] през процесния период на територията на район „О. купел”. С Договор за възлагане на обществена поръчка № РД-55-168/06.03.2009 г., подписан между Столична община и [фирма], Столична Община е възложила предоставяне на услугите по събиране и транспортиране на битови отпадъци и почистване на улици и други места за обществено ползване на територията на Район „О. Купел”.

Видно от становище на началник на РИ „О. купел” /л. 5, прил. 2/, [улица] е включена в оперативния план като ВКУ за лятно и зимно поддържане. Като доказателства по делото са приети констативни протоколи, актове за установяване на извършени натурални работи, подписани от представител на общинската администрация и на концесионера, удостоверяващи извършването на следните дейности на територията на район „О. купел”: „метене”, „машинно метене” и снегочистване през зимния сезон, както и фактури, удостоверяващи заплащането на тези услуги от страна на Столична община. Изброените документи имат характеристики на официални и частни свидетелстващи документи и при липса на оспорване са с обвързваща съда материална доказателствена сила, досежно фактите и обстоятелствата описани в тях - предмет на удостоверителното изявление на съставилото го длъжностно лице.

Разпоредбата на чл. 19, ал. 4 от Наредбата, приета на основание чл. 63 от ЗМДТ, дава правомощие на органите по приходите към съответните общинската администрация да определят такси за посочените услуги. СОС е предвидил това, съобразявайки обществения интерес. Териториите за обществено ползване са имоти публична и в някои случаи частна общинска собственост – улици, площади, зелени площи и др. Чрез тях се обслужват интересите и се задоволяват специфични потребности на всички жители на общината и затова е особено важно за тяхната поддръжка да се генерират възможно повече приходи, вкл. и чрез събиране на такси от собствениците на имоти, находящи се на нейната територия. Недоказано остана твърдението, че [улица] не е мита и снегът не е почистван през зимата. Важното е в случая, че СО е направила разходи за поддържане на чистота на териториите за обществено ползване в рамките на целия район „О. купел”. Истина е, че в изброените по-горе документи

[улица] не е упомената, но това е съвсем логично, защото там са изброени само главните улици, а второстепенните са включени в сектори. При наличието на документи, няма как да се приеме, дори при свидетелски показания за противното, а именно, че дадена улица не е почиствана никога, защото предполага непрекъснатото присъствие на свидетелите на място целогодишно, което е абсолютно невъзможно.

Във връзка със събраните доказателства, съдът намира, че таксата за битови отпадъци е определена неправилно, поради което следва да бъде изменена съгласно мотивите, изложени по-горе в настоящето решение.

С оглед изхода на спора на оспорващия се дължат разноски, съразмерно на уважената част от жалбата. Такива са поискани своевременно, поради което съдът дължи присъждането им.

Ответникът не е поискал присъждане на разноски и затова такива не следва да му бъдат присъждани.

Водим от горното и на основание чл. 143, ал. 1 и чл. 172, ал. 2, пр. 3 от АПК, Административен Съд С. - град, I отделение, 19 състав,

РЕШИ:

ИЗМЕНЯ по жалба на С. Ф. К., с адрес: [населено място], [улица] Акт за установяване на публично общинско вземане от местна такса за битови отпадъци рег. индекс РД-22-61/08.09.2011 г. издаден от Кмета на Столична Община, като вместо ТБО в размер на 432,52 лева, ОПРЕДЕЛЯ ТБО в размер на 345,14 лева, ведно със съответните лихви.

ОТХВЪРЛЯ жалбата в останалата ѝ част.

ОСЪЖДА Столична Община, на основание чл. 143, ал. 1 от АПК да заплати на С. Ф. К., с адрес: [населено място], [улица], сумата от 113,12 /сто и тринадесет и 12 ст./ лева, представляваща платена държавна такса от 10 лева и внесени депозити за възнагражденията на вещите лица в размер на 550 лева, съразмерно на уважената част от жалбата.

Решението подлежи на обжалване в 14-дневен срок от съобщаването му на страните, с касационна жалба пред Върховния Административен Съд на Република Б..